

Képzatok nem adatnak vissza.

garmond sora után 25 krajczár fizetendő.

(Vége.)

Midőn a kastély közelébe ért, egészen sötét volt. Lépésben körülölgolta a kertet a fal mellett; szíve benne dobogott. Faniska nem volt Juroban, azt tudta, ithon kellett lennie hát és ez órában épen a kertben lehet. De a mit még nem sejtett az volt, hogy a kastély urnöje közel a falhoz a kődombon állt a rózsalugasban, honnan is távoli kilátása volt és hogy már jó ideje meglátta őt.

ugyan szép és barátságos irányban indul meg az ifjú román királyság, melynek, mint ilyennek első törvényhozásához így szól a királya.

A román trónbeszéd.

A trónbeszéd, melylyel a király a parlamentet megnyitá, első sorban a felett érzett örömnél kifejezését, hogy a királyság az összes hatalmak által elismertetett, melyekkel a legbarátságosabb viszonyban él. „A külföldi viszonyok arra a reményre jogosítanak — ügymond — hogy a béke és a nyugalom korszakát fogjuk élni. A pillanat kedvező törvényhozásunk tökélyesítésére, reformálására, s különösen arra, hogy Románia közgazdasági érdekeit, az ország termelőképességét és természetes gazdagságát emeljék és fejlesszék.”

A trónbeszéd aztán elősorolja az eddig történeteket és a mi teendő még háttamaradt, s jelenti továbbá, hogy a földművelés, kereskedelem és ipar számára külön ministerium alkottatott.

A dunai kérdésre vonatkozólag a trónbeszéd ezeket mondja: Egy idő óta kereskedelmünk, marhavész ürügye alatt az a veszély fenyegeti, hogy marhavészünk számára a határok teljesen el lesznek zárva. Vítális érdekeink tehát azt parancsolják, hogy örökdjünk, mikép legálább a Dunán ne keljen eltiltunk oly feltételeket, melyek alkalmasok fejlődésünket meggátolni és a szabad kereskedelmet, reánk nézve képzelt joggá silányítani. Románia sorsa mindenkor benső kapcsolatban volt a Duna folyam szabadságával. A románok mindenkor hálások is voltak azok iránt, kik e nagy folyamnak minden kizárólagos befolyás alóli emancipációját előmozdítani iparkodtak. A románok azon meggyőződésből merítik az elismerésnek ezen érzelmeit, hogy a Duna-folyam szabadsága országunk politikai és közgazdasági fejlődésének lényeges feltételét képezi.

E meggyőződésből az a kötelezettség hárulik reánk, hogy semmiféle kombinációt alá ne írjunk, mely oda irányulna, hogy a hajózás a Vaskaputól Galacig egyetlen hatalom tulajdoni rendelkezésére hagyassák. Mi senkit sem akarunk károsítani, azonban akarjuk és akarunk kell a Duna-folyam feltétlen szabadságát, legalább a mi vizeinken és mi most és a jövőben minden áldozatra készek vagyunk, melyek szükségesnek mutatkoznak a hajózásnak minden irányban való abszolút megkönnyítését biztosítani. Mi elfogadjuk a legszigorubb szabályokat, melyek célja valamennyi lobogó szabadságát biztosítani. Mi alávetjük magunkat a végrehajtás legszigorubb ellenőrzésének, am kívánjuk, hogy a szabályokat a román vizeken román hatóságok hajtsák végre. És még ha pillanatra a szerződésnek mellettünk szóló határozataitól és a nemzetközi jog pontozaitól eltekintünk is, akkor sem tévesztjük szem elől, hogy a Duna-folyam szabadságának biztosításában senki sincs annyira érdekelve, mint mi. (Hosszas élénk helyeslés.)

A trónbeszéd konstataja továbbá, hogy különösen a takarékoság és a helyes akció szellemének köszönhetők a pénzügyi kezelés sikeres eredményei, melyek annyira fokozták az állam hitelt. A számos akadály dacára a vasutak vissza vásárlásának művelete ama ponton van, hogy az ország által óhajtott megoldást nyerjen. A kormány törvényjavaslatot fog előterjeszteni a földmívelő osztály helyzetének javításáról.

A hadsereg szervezését megszaktatás

Egyszerre, mintegy varázs hatalma alatt felpattant a kis ajtó a kert falában, s Faniska ugrott ki rajta fehér lengő ruhában s piros hermelin prêmes kabajakájában. Mindez oly váratlanul és gyorsan történt, hogy a merengő Paltsinsky lova félre ugrott s lovása messze bukkolt le róla a gyepré.

Ott feküdt hát Faniska lábai előtt, ki boldog nevetéssel kiterjesztette karját felette s így szólt: Rabszolgám tehát mégis!

Paltsinsky fülig pirult. Felakart keln a földről, de ujjalag megbotlott s ismét térdre esett a lány előtt.

Látja, hogy a sors határozott, szólt Faniska. Ön lábaim előtt fekszik ezután ugy tekintem hát, mint rabszolgámat, s a szerint bánok önnek. Kezét nyújtotta neki s vidám szívélyességgel emelte fel. Paltsinsky meghajolt előtte, mint ha azt mondaná: Ime itt vagyok, tégy velem, a mit akarsz.

Faniska karját az övébe fűzte s be mentek a nélkül, hogy szót szólnának a kis ajtón át a kertbe, fel a rózsalugasba s kéz a kézben ültek ott némán, hosszasan. Mindez oly regényes volt, mint a hogy Paltsinsky csak kívánhatta. Erezte azonban, hogy végtére is mondani kellen valamit, de minthogy nem volt szabad beszélnie, elővonta írótláblját s ezt írta rá: El van határozva, önök vagyok, parancsoljok velem.

Egy csillag sem volt az égen.

Faniska nagy nehezen olvasta el

nélkül folytatni igéri a trónbeszéd. „Ha mindnyáján a hadsereggel foglalkozunk e törekvő stunkben nem vezéreltetjük magunkat a gondatlan dicsvágytól, de egyedül azon óhajtól, hogy magunkat oly viszonyok közé helyezhessük, melyek közt megtarthatjuk azt az állást, melyet áldozataink és a nagyhatalmak rokonszenvének segítségével magunknak kivitünk. Mi csupán azon meggyőződésünket követjük, hogy a nemzet összes erőink kifejtése által egyedül a rend a béke és a haladás elemének kell lennünk Kelet Európában!”

Ismét a nihilisták.

A szűnet, mely az orosz nihilisták véres merényleteiben beállott, úgy látszik véget ért. Szentpétervárról ugyanis megint egymásután érkezők nyugtalanító hírek. Kievből, Kharkovban és Tsernigovban az utóbbi napokban hírszerint számos elfogatás történt, melyek fölül a leg-sajátosabb hírek keringenek. Állítólag a terroristák egy összeesküvésének nyomára jöttek, melynek célja a gacsinai kastélyt robbanó anyagokkal telt léggömb segítségével felgyújtani s a császár személyét hatalmukba keríteni. Más jelentések szerint a merénylet már meg is történt, de nem sikerült. Két merénylőt elfogtak, de az eseményt a császár előtt titokban tartják. — Egy másik merényletet szombaton délután egy Sankovsky Miklós nevű lengyel követet el Tserewin tábornok ellen. Tserewin tábornok, a ki hivatalosan a belügyminiszter segédje címet viseli, mint-hogy a híros „harmadik osztály” eltöröltetése óta az államrendőrség összes vezetése alatta áll, ugyanazt az állást foglalja, melyet azelőtt a nevezett osztály főnöke viselt. E mellett az u. n. „elküldő bizottság” elnöke, vagyis ama bizottság, mely a politikai bűnösöket Szibériába „küldi.” — Tserewin, a ki azelőtt a kozákoknál, szolgált, az utolsó háborúban résztvevő Gurko tábornok expedíciójában és a hadjárat bevégezése után a később a nihilisták által meggyilkolt Mesentsov tábornok segédjeül Szentpétervárra hivatott.

A Tserewin tábornok elleni merényletről még eddig két verzió kering. A merénylő golyója, az egyik szerint csak a tábornok egyenruháját lyukasztotta ki, míg a másik verzió szerint a tábornok könnyű sebet kapott. A merényletet a rendőrségi épület városzajában követették el. A merénylő egy folyamodványt nyújtott át és pisztolyal lött a tábornokra, a ki erre maga fogta őt el. Melnikow, a merénylő kísérője, a kit az államrendőrségi palota előtt fogtak el, kijelentette, hogy a merényletről nem volt sejtelve. Mindketten csavargók és egy hét előtt jöttek szentpétervárra. A merénylők okai még nincsenek felvilágítva, Sankowski megengedi, hogy Tserewint azelőtt sóse látta és nem volt egyenes személyes oka, hogy éppen Tserewin ellen kövesson el gyilkossági kísérletet. A két merénylő egyikénél se találtak eddig bizonyítékokat, hogy a nihilistákhoz vagy szocialistákhoz tartoznak.

Egy másik jelentés a következőleg adja elő a merényletet: Tserewin a közigazgatási szám, kivételi bizottságnál volt és kártyát kapott „igen sürgős” megjegyzéssel. A kártya azt a jelentést tartalmazta, hogy átadja igen fontos állami ügyet akar Tserewinnel közölni. Tserewin a városzobába ment s ott egy elhanyagolt egyéniséget látott, ki hirtelen revolvert rántott elő és elstűtötte; a golyó balkarja alatt ment keresztül. Tserewin sértetlenül maradt, s azonnal megrá-

ama pár sort, mit Paltsinsky írt számára.

— Ne beszéljen semmit, szólt hozzá, és ne is írjon semmit. Ezután csak némán engedelmeskednie kell. Hallja tehát mit parancsolok önnek. Először is nem utazik el holnap, hanem eljön velem a paphoz.

Paltsinsky mozdulatot tett, mely ép oly örvendő, mint meghatott volt. De Faniska közbe szólt. Semmi ellenvetés. Onnól vesz engem. Négy hét múlva lesz az esküvőnk.

Paltsinsky, lábaihoz omlott.

— Így van jól. Látom, hogy önnek van tehetsége az engedelmességre, jó férj lesz önöböl.

— De hogy egy kicsit megbüntessem jó éjszakát mondok önnek. Mosolyogva nyújtotta neki kécsókra kezét, mint királynő híj alattvalójának s azután gyorsan lefutott a dombról. Még sokáig látta Paltsinsky, lengő fehér ruháját s kabajakájának hermelinjét a fák között, azután eltűnt. Sójajtvá hagyta el a kertet, s lova után nézett.

Négy héttel később meg volt a regényes fiatal pár esküvője, boldog, de csendes esküvő.

Az idők változnak. 1759-ben még szokásban volt a lengyel nemességnél, hogy az új asszonyt, mikor lakására ért harangzugás, üdvözlések s ágyú dörgésekkel fogadták s a lakás külsőben ünnepelesen adják át neki a kulcsosomagt, melylyel egyszerűsmin a kormány

gadta a merénylőt és elfogta. A merénylő különböző neveket mondott: a hatóság azt sejtí, hogy a merénylő csak idegen fő — karja.

Marhatenyésztésünk ügyében.

Az erdélyrészi napilapokban gazdaközönségünkhez intézett s a sajtó által is bizonyosan élénk érdekeltséggel fogadott felhívást, midőn a magam részéről, mint gazda és tenyésztő, azt a legmelegebben üdvözölöm, örömmel konstátalom, hogy szűkebb hazánkban is akadtak elvégre ügybuzgó férfiak, kik a jelen nyomasztó köz- és magángazdasági viszonyok helyes felismerésével annak belátásához jutottak, hogy a helyzetben mindenesetre segíteni kell; hogy ez ország két legfőbb tényezőjének ugy az állam, mint a társadalomnak, eltekintve országos és magán pénzügyi helyzetünktől, elszántan és határozottan közre kell működnie a végre, hogy háttamaradottságunk a gazdasági téren helyre-pótolassék.

S nézetem szerint igen helyesen jártak el felhívók, midőn ezen mindannyiunkat egyaránt és oly közérőlről érdeklő szép és hasznos cél megvalósítására első sorban a magántevékenységet vették igénybe, mely arra praefereenter van hivatva; mert ha széttekintünk az országban, megfigyelve gazdasági állapotainkat s mérlegelve jövedelmeink forrásainak napról napra mindinkább apadását s látjuk, hogy az államalkotó s fenntartó közpénzügyesség elbukott, hiszem, hogy a megpendített kiállításai eszmének mindenki előtt igazoltnak kell lennie, melynek üdvös voltát a közlebbi évek már tényekkel fogják bebizonyítani; miért is nem akarok abban kételkedni, hogy tehetősebb földbirtokosaink, kik a rájuk nézve olyannyira fontos állattenyésztés terén hazánk felvirágzását szívőkön hordozzák, — eljűtnök fogják találni az időt, hogy e tekintetben valami már történéj s a kezdeményezők által tervbe vett részvénytársulattal szellemi és anyagi támogatásukat megvonni nem fogják.

Mert hogy egy ily kiállításról a legüdvösebb eredményeket várhatjuk, azt hiszem, hogy az hosszasanban fejtegetni felesleges volna, mert ma már oda jutottunk, hogy legfőbb jövedelmi forrásunk, szarvasmarhavételezámunk évről-évre mindinkább és aggasztóan apad, ugyanyaira, hogy már nem rendelkezünk a szükséges igas marhával szántóföldeink kellő módon való megművelésére, s a csekély szám, a mi még megvan, lassanként az országból kivittén, legközelebb be fog allani a jelzettem körülmeny, melynek következményeit bárki is előre kiszámíthatja.

Egyesített erővel, szakaszterű vezetés és kellő buzdítás mellett azonban képesek leszünk a tömeges termelésre és annak folytat az exportra is, minthogy Erdély kiválóan bir mindazon feltételekkel, melyek szarvasmarhavételezésünk virágzóvá tételét, s azzal kapcsolatosan gabnatermelésünk fokozását is nagyban elősegítendik, — vannak előrendű legelői, szép kiterjedt kaszálói, a legizletesebb fűnöket terelve, van egészséges jó vize, szorgalmas, munkás és intelligens népe, különösen az életrevaló székelemek és szászokban, megvanunk tehát a tényezők, hogy e tekintetben bármelyik országon tultegyünk: fölünk függ tehát, hogy kéklő bérezeinktől körülhatárolt kies hazánkat gazdaggá és boldoggá tegyünk, hogy gazdaszatunk ezen ágát s az azzal karöltve járó gazdasági ipart is fejlesszük, s rövid idő alatt tevékenység, munka

gyeplőt is kézbe vette. 1828-ban már, — írja egy lengyel kronikás — ük-apám esküvője 8 napig tartott, kiirtitettek rajta 10 hordó bort, úsapám esküvője már csak 5 napig tartott csak 7 hordó bort ittak meg rajta. Nagyatám lakodalma három napig tartott s csak egy hordó bor fogyasztott el. Atyám menyegzője egy napig folyt s 100 üveg bort ittak ki, az én lakodalmamat csak egy este ültük meg s megelégedtünk néhány üveg pezsgővel, s végre fiam lakodalma, mely egész csendben folyt le 12 csésze theával megelégedtünk.

Az esküvő napján Paltsinsky a sekrestyében aggodalmas arccal nézett az órára s azután csendesen mosolygott maga elé.

Mikor aztán az oltár előtt állott a 47 fűrdöndég feszült kíváncsisággal leste a rejtély megfejtését, mely a völégényt körülvette. Vajjon még is néma? Fog-e most beszélni?

— E kérdés lebegett mindnyájuk ajkán.

És az „Igen” az oltár előtt volt az első szó, mit kiejtett. Háromszor ismételte tiszta csendű hangon. Általános csodálát és izgalom követte a hallgató-ságban e szavakat.

A templomból a nemesi udvarba hajtattott az új pár, hol a reggeli várta őket, melyre a lelkesen kívül csak a két tanu, Jaski és Scrubsky volt hivatalos.

— Fejtsz ön meg végre a talányt — kezdé a szót Scrubsky, ki égett a

és kitaró szorgalom által megizmosituk, hogy azzal a világpiacon, mint számbavehető tényezők megjelenhessünk.

Elődázhatatlan kötelességünk tehát mindent megtenni, hogy a szóban forgó vállalat létesüljön, melyen meg levén győződve, hogy az erdélyi gazdasági egylet is nem fog késmi a lelkes kezdeményezők által szőnyegre hozott eszmét magáévé téve, azt erkölcsi és anyagi támogatásban részesíteni s a közlebbi ütés tanácskozási tárgyai közé felvéve, ez ügyre vonatkozó beható eszmecserére alkalmat szolgáltatni, hogy ezen üdvös és anyagi jólétünk legbiztosb alapjának lerakására célzó ügy mihamarabb alakot és testet nyerjen.

Hogy pedig a megindított mozgalom minél élénkebbé tétessék, s hogy az a központból a vidékre is kiterjedjen, czélszerűnek vélném, ha e tárgyban a gazdasági egylet az egyes megyék főispánjainak minden alkalommal tanusított ügybuzgó és hathatós közreműködéséhez és pártfogásához folyamodnók.

Fel tehát igen tisztelt birtokos társak, lép-jünk ki tartózkodó állásunkból, tegyünk magunkévá a közösfüget, mely mindannyiunkra nézve egy mélyen érzett szükségét képez, ne hagyjuk a lelkes felhívók szavát, mint ők is mondják „a pusztába kiáltó szó gyanánt elhangzani”, ne várjunk mindent a kormánytól, mutassuk meg, hogy cultúr államunkban mint társadalomképesek vagyunk szép és nemes elhivatásunknak megfelelni, társadalmi tevékenységünk zászlójára felséges urunk szép jelszavát tűzvé fel: „Viribus unitis.”

Kolozsvár, 28/11 1881.

Seethal Ferencz.

A városi törvényhatósági bizottság közgyűlése.

Minorich Károly polgármester megnyitván az ülést elmondja, hogy a bor és hus s a czukor-kavé és sürfogyasztási adó megváltása iránt a mult közgyűlések határozata szerint a pénzügyminis-teriumnak megtett concret ajánlatot, a 70 ezer forintot a pénzügyminister nem fogadja el s hogy a fogyasztási adók bérbeadása iránt f. hó 29-ére árverést hirdetett ki. Felszólítja tehát a képv. bi. zottságot, hogy határozzon a felett, kíván-e hozzá szólni és magát a holnapi árverésen képviseltetni.

Több tag kíváncságra felolvastatik a Kolozsvári pénzügyigazgatóság átirata a városok mely részletezi az egyes fogyasztási adónemeket s tudatja a várossal, hogy a bor és hus s a czukor kavé és sürfogyasztási adó Kolozsvár városban összesen 84 ezer forinttal van kiróva s hogy az árverésen a kikialtási ár 84 ezer forint.

Elsőnek Szász Domokos emel szót, s igen hosszasan és kimerítően tárgyalja a kérdést s hogy most a város a jelen kenyszer helyzetbe jutott egyenesen azon bizottsági tagokat lehetne okozni, kik a multkori közgyűlésen a városi tanács javaslatát Dr. Groisz Gusztáv indítványával szemben elvetették, Mert előre látható volt, hogy a miniszterium nem fogadja el sem ama gyűlés határozatát, sem pedig a második concret ajánlatát a 70 ezer forintot

Mint látjuk a város most kényszerhelyzetbe jött, s nézete szerint legjobb lenne, ha a városi communitás mely már ugyancsén ügyben a pénzügyminiszterhez küldött bizottságát is do-sualta egyszerűen vegye tudomásul az átiratot s

lázás kíváncsiságtól, — mi indította rá, hogy maig hallgasson?

— Egy eskűm!

— Hát mégis?

— De minden regényesség nélkül, uraim — felelt Paltsinsky mosolyogva. — Mintegy két évvel előbb egy gyermek beesett a Dnieszterbe, ép zajláskor. Utána ugrottam s kihoztam, de előbb nehéz küzdelembe került a hullámok és jégdarabokkal. Hűlés lett a következménye. Nem kiméltem magam. Makacs torokbajom támadt, mind hevesebb s végre veszélyes lett. Az orvosok feladtak. Csak egy akadt, ki megjósolta meggyógyulá-somat, ha rendeletét pontosan követem s mindenekeelőtt, ha egy egész évig nem szólok egy szót sem. Hajdani tanítóm s most második atyám, a helység lelkésze rábeszélte, hogy kísértsem meg ezt, s megeskdedtetett, hogy egy egész éven át ugy élek, mint az orvos rendelte, s hogy mindenekeelőtt egy szót se ejtek ki. Ma ép egy éve, hogy az utolsó szót szóltam. Kevéssel az esküvő előtt telt le időm. Isten segédelmével megtartottam eskűmet, visszanyertem egészégemet s meghódítottam magamnak a legszebb nőt a világon!

— De hisz ez tulajdonképen igen egyszerű történet — szólt csalatkozva Scrubsky.

— Elégedjék meg — felelt Paltsinsky nevetve, — szerelmem történetével ez elég regényes.

Némethöl

Reiner Ernő.

hogy az árverésen ne képviseltesse magát. Nézte szerint két eset áll a város előtt. Vagy ki adja a minister idegen bérőknek a fogyasztási adókat és ezek mint gseftelők érezeteni fogják a város polgárságával a zárt város kellemetlenségeit, kik nem tördőnek arról, a bosszúsággal mit okoznak a hátra hagynak.

Vagy másodszor, ha a pénzügyminis-terium nem kap bérlőt akkor elárasztja saját közegeivel a fináncokkal a várost s ezek érezetetik majd a kellemetlenséget a várossal. Ujjolag hang-sulyozza, hogy azokat teszi felelőssé kik a mult tilésen a tanács javaslatát elvetették. Kéri a gyűlést vegye tudomásul az átiratot s nem tartja szükségesnek, hogy a város képviseltesse magát az árverésen.

Utánna Dr. Groisz Gusztáv és dr. Szöts Emil védik a mult tilésen tett indítványaitak.

Dr. Haller Károly azt ajánlja, hogy a város szőljon hozzá mindenesetre az „árverezéshez és ha kell tiljenek össze egész éjen át és dolgozzanak, ha kell reggelig, hogy a holnapi árverésén készen lehessenek s hogy a város kivéhesse a fogyasztási adókat. Mert emlékezik, hogy egyik polgártárs ki a comunítási gyűlésen azt ajánlotta, hogy ne fizessen a város 74 ezer forintot, ugyanaz a polgártárs, ki egy ipartársulat elnöke ajánkozott, hogy a hus és bor fogyasztási adót 54 ezer forintért kiveszi, persze, hogy a haszon az ő zsebébe menjen. Sajnálja hogy a multkori gyűlés szavazattöbbséggel elvetette a tanács javaslatát s azt hiszi, hogy nincs talán senki a teremben ki ma ne venné ki az adót 74 ezer frtrt.

Dr. Szász Béla hivatkozással Dr. Groisz Gusztáv beszédjére, kifejti, hogy a morális felelősség terhel azokat, kik a tanács javaslatát elvetették, s igen örvend annak, hogy a szavazás névszerint történt. Nem tartja helyesnek, hogy a város, mely már egyszer a küldöttséget oly feltűnő módon desanálta, most hozzá szőljon a tárgyhöz. Inkább meg kell várni, hogy hátha a minister nem kap bérlőt, akkor aztán könnyebb lesz az alkudozásokot ismét megkezdeni. A város felküldött a miniszterhez egy küldöttséget, azon mandatummal, hogy ha kell, hát áldozatok árán is mentse meg a várost a zárt város kellemetlenségétől és aztán nem fogadta el a küldöttség ajánlatát. Várni kell, hátha majd sikerül a véletlennek, helyrehozni azt a schnitzert, melyet a város önmaga adott magának.

Ferencz József a vitát befejezni kívánja s javasolja, hogy mintán két indítvány áll a gyűlés előtt, a Szász Domokosé és Haller Károlyé, bocássza a gyűlés szavazás alá e két tárgyat. (Helyeslés.)

Dr. Haller visszavonja indítványát s ennél fogva a gyűlés egyhangulag elhatározza, hogy az árveréshez nem szól hozzá.

Több tárgy nem lévén az ülés feloszlott.

IRDALOM és MŰVÉSZET.

Dívald Károly előfizetési felhívást bocsátott ki a „A képművészet remekei” czím alatt egy fényképnymatokban kiállítandó gyűjteményre, mely a XV.—XVII. századbéli nagy művészeti megújulás, valamint az újabb olasz, francia, németalföldi és hollandi iskolák legnagyobb mestereinek válogatotat műremekeit, szobrok és festmények legkittűnőbb másolatait foglalalanda magába.

Az egész mű, i:rért alakuló kiadásban, 3 kötetben, 36—40 havonkénti füzetekben jelenik meg, egy füzet 5 lapból áll, melyhez 1 ivnyi magyarázó szöveg csatlakozik, melyet a műtörténelmi irodalom teljes felhasználásával Wagner János ír.

Az első füzet, mely a folyó hóban jelenik meg tartalmazza: „A foligno szűz Mária”, „Urnok megdicsőülése” (Transfiguratio) czimú képeket Rafaeltól, „A kereszttről levétel” Rubenstől, „Jupiter és Antiope” Correggiótól és „Levaságai támadást” Wouwermantól. — Egy füzetet bolti ára 1 frt 20 kr. postán bérmentve, jól csomagolva, minden küldemény 25 kr-rai több.

Az előfizetési pénzek Eperjesre Dívald Károlyhoz küldendők.

A bafi Lajos „Nemzeti Könyvtár” czimú pártolásra méltó válatból újra megjelent néf füzet, ugyanis a 95—100 ig, vagyis az új tolyam 13—20-ig. E füzetekben befejezést nyer Vajda János összes költeményeinek második kötete, s ezzel a becses munkát immár egészen teljesen birják az előfizetők. Befejeztetik továbbá Gaal Józsefnek, „Szirmay Ilona” czimú érdekes történelmi regénye, valamint Dr. Badics Ferencnek szépen írt befejezése, mely Gaal életét és műveit behatóan ismerteti. Végül vesszük Beüthy László „Goldbach Comp” czimú társadalmi regényének folytatását. Az ár (füzetekenként 30 kr) ja díszes kiállításához képest olcsónak mondható, 12 füzetre 3 frt. 60 kr-ra; előfizetőknek a füzeteket bérmentve kapják. Ajánljuk e szép válatot az olvasóköriek figyelmébe.

Kivonat a „Budapesti közlöny”-ből.

Árverések. Arez Dániel 800 frtra b. ingtl. 1882. jan. 23-án Segesvárt, Péterás Mihály 874 frtra b. ingtl. 1882. decz. 16-án Radulesden,

